

Sygn. akt V KK 300/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2014 r.,

sprawy **S. W. G.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

o d wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 kwietnia 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 12 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego w kasacji od wyroku Sadu Okręgowego z dnia 30 kwietnia 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 12 listopada 2012 r. podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie :

1. art. 5 § 2 k.p.k. polegające na :

a) niezastosowaniu powyższego przepisu, co skutkowało przyjęciem jako podstawy wydanego orzeczenia ustaleń zawartych w opinii biegłego dotyczących prędkości z jaką winien poruszać się oskarżony aby uniknąć zderzenia, z których to ustaleń wynika, iż także przy zachowaniu przez oskarżonego prędkości

administracyjnie dozwolonej doszłoby do zdarzenia wywołanego wymuszeniem przejazdu przez kierującego Fordem Fiesta, podczas gdy z opinii wydanej przez biegłego w dniu 23 sierpnia 2012 r. wynika wniosek przeciwny,

b) rozstrzygnięciu wątpliwości w zakresie potencjalnych skutków, które wywołałoby zdarzenie przy prędkości administracyjnie dozwolonej, na niekorzyść oskarżonego i uznanie, iż skutki te byłyby „*znacznie mniej dolegliwe dla pokrzywdzonych*”, podczas gdy żadne ustalenia dokonane w trakcie procesu tego nie potwierdzają;

2. art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami wiedzy i logiki ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującej sformulowaniem błędnego wniosku, że zaistniał związek przyczynowy między zachowaniem się oskarżonego a przyczyną powstania skutku przestępnego, warunkujący odpowiedzialność karną oskarżonego za czyn określony w art. 177 § 2 k.k. - co spowodowało w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji;

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza podniesionych zarzutów wyraźnie wskazuje, że autor kasacji nie respektuje wymogu określonego w przepisie art. 519 k.p.k., zgodnie z którym przedmiotem zaskarżenia tego rodzaju nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być jedynie wyrok sądu odwoławczego. Z tego też względu należy po raz kolejny przypomnieć, że wyrok sądu *a quo* może być w postępowaniu kasacyjnym skutecznie „zaskarżany” jedynie w sposób pośredni - poprzez wykazanie uchybień zaistniałych w trakcie prowadzonej kontroli odwoławczej. Wówczas należy jednak sformułować zarzuty dotyczące rażącego naruszenia przez sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. i (lub) art. 457 § 3 k.p.k. Takich, w sprawie niniejszej obrońca skazanego nie przedstawił, co oznacza, że wniesiona kasacja w całości jest kierowana przeciwko orzeczeniu Sądu pierwszej instancji.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy nie mógł w tej sprawie naruszyć zasad z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., bowiem nie uzupełniał materiału dowodowego (art. 452 § 2 k.p.k.). Sąd ten w granicach ustaleń poczynionych na etapie postępowania rozpoznawczego odmiennie ocenił jedynie materiał dowodowy w zakresie wymiaru kary i tylko w tym zakresie wydał orzeczenie reformatoryjne.

Podkreślić także trzeba, że Sąd Okręgowy rzetelnie rozpoznał tożsame, z obecnie podnoszonymi w kasacji, zarzuty apelacyjne i zgodnie z wymogami określonymi w art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k. p. k. podał dlaczego uznał je za niezasadne oraz dlaczego zaaprobował, jako prawidłowe i zgodne z przepisami prawa, orzeczenie wydane przez sąd pierwszej instancji. Szczegółowo Sąd ten analizował również opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego i uznał - oraz przekonująco uargumentował - że brak jest podstaw do podważenia poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. obrońca skazanego wniosku wyprowadzonego z tej opinii, że jazda oskarżonego z prędkością bezpieczną, a więc dostosowaną do warunków atmosferycznych, widoczności czy nawierzchni jezdni (co oczywiście nie jest równoznaczne z prędkością dozwoloną administracyjnie) pozwoliłaby na uniknięcie przypisywanych mu skutków, skutecznie nie podważa.

Wszystko to oznacza, że Sąd odwoławczy ze swoich obowiązków kontrolnych, określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wywiązał się należycie. Brak jest zatem podstaw do podzielenia zasadności zarzutów zawartych w kasacji obrońcy skazanego oraz jego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.